

Sustainability Report - ESG #3 – Decembrie 2021.

- I. **Progresul** în ceea ce privește propunerea de Directivă CSRD, în anul 2021.

Premisele apariției [propunerii de Directivă CSRD](#):

În 2014 a fost adoptată, pentru modificarea Directivei Contabile, Directiva privind raportarea nefinanciară (Directiva NFRD), care se aplică entităților mari de interes public precum și băncilor (listate sau nu), companiilor de asigurări (listate sau nu) și oricăror altor societăți desemnate de statele membre. Aproximativ 11.700 de companii se supun Directivei NFRD.

Directiva NFRD se dorește acum a fi modificată prin CSRD (propunere făcută în Aprilie 2021) pentru următoarele motive:

- Constatărilor potrivit cărora rapoartele curente ale companiilor elaborate conform Directivei NFRD sunt incomplete sau insuficiente, astfel încât investitorii și alte părți interesate nu obțin suficiente date pe care ar putea să le considere importante;
- Inconsistențele în raportare fac dificilă comparația în privința datelor raportate de companii în domeniul ESG (mediu, chestiuni sociale, guvernanta)

La cine se referă propunerea de Directivă CSRD:

- La companiile mari care îndeplinesc cel puțin două din următoarele 3 condiții:
 - Venituri nete anuale mai mari de 40 de milioane de Euro;
 - Active totale mai mari de 20 de milioane de Euro;
 - Numărul mediu de angajați pe parcursul anului financiar mai mare de 250.
- Obligațiile de raportare nefinanciară se extind astfel de la circa 11.700 de entități, la aproximativ 50.000:
 - De la 1 ianuarie 2026 ar trebui să raporteze toate companiile listate, chiar dacă nu se încadrează în categoria „companii mari”, cu excepția micro-întreprinderilor.

Ce ar trebui să facă aceste companii cu rapoartele de sustenabilitate:

- Informațiile de sustenabilitate raportate trebuie să facă obiectul unui audit
=>

- Auditorul (statutar) trebuie să evalueze informația și să ofere o asigurare „limitată” =>
 - Concluzia auditorului va fi publicată odată cu raportul asupra managementului.

De când trebuie să raporteze companiile:

- Întreaga desfășurare temporală nu este încă stabilită;
- Dacă Parlamentul European și Consiliul European ajung la un acord în privința propunerii CSRD, Comisia Europeană ar trebui să aprobe primul set de standarde de raportare până la finalul anului 2022. **În această situație**, companiile trebuie să îndeplinească cerințele de raportare, **pentru prima dată**, din 2024 (cu referire la anul financiar 2023);
- În aceeași situație, companiile listate (mici și mijlocii, adăugate de propunerea de Directivă), ar trebui să îndeplinească cerințele de raportare de sustenabilitate de la 1 ianuarie 2026.

II. Evoluții în privința propunerii de Directivă CSRD

O dată cu încheierea Președinției rotative a Uniunii Europene, Președinția deținută de Slovenia a publicat la Consiliul de Competitivitate din Noiembrie 2021, [acest raport](#) cu privire la progresele făcute, identificând principalele aspecte **ce trebuie clarificate** în urma discuțiilor grupurilor de lucru, definite ca și „chestiuni politice”, printre care:

- **Asigurarea independentă a rapoartelor de sustenabilitate:** *„În privința acestui aspect, unii delegați (n.r. participanți naționali la grupurile de lucru) au arătat că este nevoie ca auditorii să aleagă dacă ei vor oferi sau nu servicii de asigurare a raportărilor de sustenabilitate, Delegații au solicitat **claritate** în ceea ce privește standardele de asigurare”;*
- **Unde să fie publicat raportul de sustenabilitate:** *„Propunerea elimină dreptul statelor membre de a opta pentru publicarea raportului de sustenabilitate separat de raportul de management. Delegații (din grupurile de lucru) au arătat importanța ca informațiile de sustenabilitate să fie raportate separat, invocând preocupări în ceea ce privește atribuirea de responsabilități în contextul asigurării”*

III. Amendamente și propuneri de modificări substanțiale față de textul inițial al Directivei, în privința oferirii de asigurări independente asupra rapoartelor de sustenabilitate.

Pascal Durand, Membru al Parlamentului European din partea Franței/Renew Europe a prezentat schița Raportului său Parlamentului European, pe data de 1 Decembrie 2021. Pascal Durand este raportor pentru Directiva CSRD, iar propunerea sa aduce 53 de amendamente propunerii de Directivă, **dintre care 4 amendamente (8, 49, 50, 51)** se referă la modul în care auditorii pot sau nu pot presta servicii de asigurare independentă în ceea ce privește raportările de sustenabilitate, în condițiile în care sunt și auditori statutari.

[Întregul set de amendamente este disponibil aici.](#)

Amendamentele vor fi avute în vedere până la jumătatea lunii Ianuarie 2022, urmând să fie exprimată o primă poziție asupra lor în Martie 2022.

În esență, cele 4 amendamente propun interdicția ca auditorul statutar și companiile de audit să facă simultan audit al situațiilor financiare și să ofere servicii de asigurare a raportărilor de sustenabilitate în cadrul aceluiași companii. Ca argument, Pascal Durand aduce diferența substanțială între costurile unui angajament de audit (95% din total) raportat la costul unei asigurări în privința asigurării de sustenabilitate (5%), susținând că o astfel de diferență aduce riscul ca auditorul statutar (al aceleiași companii) să privească mai puțin atent asigurarea de sustenabilitate, deși, susține autorul raportului, asigurarea de sustenabilitate ar trebui să beneficieze de aceeași atenție.

Un alt argument prezentat este acela că performanța financiară și performanța respectării standardelor viitoare de sustenabilitate ar putea fi contradictorie, ceea ce ar putea genera un conflict de interese. În anticiparea viitoarelor discuții pe aceste amendamente este de remarcat că, în privința acestui prezumtiv conflict de interese, **Spania**, la momentul implementării Directivei privind asigurarea informațiilor non-financiare, **a analizat și nu a observat** vreun conflict de interese în ceea ce privește realizarea de către auditorul statutar, concomitent, și a asigurării în privința raportării situațiilor nefinanciare.

Propunerile de amendamente sunt așteptate să fie amplu discutate, întrucât ele prezintă diferențe semnificative față de obligațiile asumate, de la stat la stat, în cazul raportărilor NFRD, după cum urmează:

*

În Franța:

Rolul auditorului statutar. Informațiile non-financiare trebuie incluse în raportul de management. Auditorul statutar verifică dacă au fost oferite informațiile non-financiare (**verificarea existenței**). Auditorul statutar oferă o asigurare limitată în ceea ce privește conformitatea raportărilor non-financiare cu legislația franceză. În mod specific, responsabilitatea auditorului este de a oferi o asigurare limitată asupra conformității declarației și corectitudinii informației în conformitate cu Codul Comercial francez. Auditorul trebuie să ofere mai multe detalii în special asupra riscurilor specifice, încrederea în rezultatele și indicatorii cheie de performanță prezentați dar nu și asupra relevanței modelului de afaceri și riscurilor sale

Asigurarea independentă. Există obligația legală de a oferi o asigurare asupra informațiilor non-financiare. Asiguratorul independent trebuie să fie acreditat de COFRAC (Comitetul francez de acreditare), să aibă un sistem de management al calității conform cu standardele ISO17020. Mai mult de 90% dintre companii selectează echipe mixte de auditori statutari pentru a oferi asigurarea privind informațiile non-financiare. Reglementările franceze descriu cum se desfășoară activitatea, auditorul statutar fiind obligat să se conformeze.

În Italia:

Rolul auditorului statutar: auditorul verifică **existența** raportărilor non-financiare

Asigurarea independentă: companiile care fac obiectul raportărilor trebuie să respecte cerința de a transmite declarația non-financiară spre verificare independentă. Cel care oferă o astfel de asigurare trebuie să fie **auditor certificat**.

Auditorul trebuie să verifice conformitatea cu:

- Standardele de raportare folosite pentru raportarea informațiilor non-financiare;
- Cerințele de raportare, printr-un raport separat al auditorului

Legislația italiană nu specifică ce fel de asigurare trebuie oferită dar reglementările CONSOB (Autoritatea de Supraveghere a Pieței de Capital din Italia) indică nivelul de asigurare ca trebuind să fie **limitat** sau **rezonabil**. De regulă, companiile italiene folosesc o asigurare limitată, dar Consiliul de Administrație poate solicita o asigurare rezonabilă.

Cerințele de raportare non-financiară sunt definite de către supraveghetorul pieței de capital. Raportul auditorului trebuie să includă:

- Referințele la cadrul legal folosit pentru pregătirea raportului;
- Identificarea informațiilor non-financiare;
- Principiile și recomandările urmate de Consiliul de Administrație în ceea ce privește pregătirea raportului privind informațiile non-financiare;
- Activitățile exercitate de auditor;
- Standardele internaționale folosite;
- O declarație privind independența auditorului
- Concluzia auditorului

- **Spania**

Informațiile non financiare (NFI) pot fi oferite fie prin raportul de management fie într-un raport separat. Consiliile de Administrație trebuie să aprobe NFI împreună cu situațiile financiare anuale (declarația privind informațiile non-financiare trebuie transmise distinct pentru aprobare de către AGA). Declarația non-financiară trebuie să fie disponibilă publicului și publicată pe web-site-ul companiilor în termen de 6 luni de la depunerea bilanțului.

Rolul auditorului: auditorul verifică existența raportării non-financiare. Dacă raportarea nu este gata la timp, auditorul trebuie să indice acest lucru printr-o opinie calificată.

Asigurarea independenței: intră în sfera de cuprindere a legii privind raportările non-financiare companiile cu un număr mediu mai mare de 500 de angajați (și care nu sunt neapărat doar entități de interes public). Aceste companii trebuie să transmită raportarea NFI pentru a obține o asigurare externă independentă.

Legea nu interzice auditorului statutar să presteze acest serviciu, autoritatea de reglementare în audit din Spania (ICAC) neobservând vreo problemă legată de independență în ceea ce privește oferirea acestor servicii de către auditorul statutar. Legea nu prevede un anumit nivel de asigurare, dar în cele mai multe cazuri este ales nivelul de asigurare limitată.

Nu există o cerință legală pentru utilizarea unui anumit standard, cel mai des folosit fiind ISAE 3000.

Discuțiile generate de Directivă conturează întrebări în ceea ce privește asigurarea independentă a informațiilor de sustenabilitate în ceea ce privește:

- Angajamentele pentru oferirea unei asigurări limitate și rezonabile;
- Cerințele asigurării și cadrul legislativ al Uniunii Europene;
- Aspecte tehnice în ceea ce privește standardele profesionale de asigurare.

*
* * *

Alte susțineri ale Raportului care include propunerile de amendamente se referă la:

- Separarea auditului financiar de auditul de sustenabilitate;
- Încurajarea companiilor de fac obiectul raportărilor CSRD **să lanseze licitații la nivel european pentru servicii de asigurare de sustenabilitate;**

De asemenea, raportorul propune ca, din pricina timpului necesar pentru adoptarea unor standarde de sustenabilitate, **Directiva să fie amânată cu un an în ceea ce privește obligațiile de raportare** (stabilite în Directivă pentru anul 2024 în cazul companiilor mari și pentru 2026 în cazul companiilor mici și mijlocii listate).

*
* * *

Costurile asociate pentru companiile care vor trebui să realizeze rapoartele de sustenabilitate.

Comisia Europeană susține că propunerea de directivă CSRD urmărește diminuarea costurilor privind raportările pentru companii pe termen mediu și lung. „Deși propunerea CSRD va conduce la costuri suplimentare pentru companiile cărora li se aplică, majoritatea acestora companii va avea oricum o creștere de costuri în perioada următoare din cauza majorării cererii din partea investitorilor și a altor părți implicate pentru a obține informații privind sustenabilitatea”. Această problemă este exacerbată în prezent de existența unor standarde neunitare de raportare. „Propunerea Comisiei este o oportunitate pentru găsirea unei soluții ordonate și eficientă din punct de vedere al costului față de problemele care apar în urma creșterii nevoii de astfel de informații, în urma conturării unui consens față de informațiile pe care companiile ar trebui să le raporteze”.